Film-cinema

VIAȚA ȘI CARIERA MARLENEI DIETRICH

Celebra vedetă turnează acum la Paris==

Marlene s'a născut în micul orășel Weimar. Tatăl său era locotenentul Eduard von Looch, iar mama sa era profesoară de piano. Von Looch murind în război, soția sa se stabili la Berlin, unde fetița își urma studiile.

Dar aceasta sosise acolo în plină revoluție, așa că trebui să se reîntoarcă la Weimar.

Marlene urma să devină, ca și mama sa, profesoară de piano. In micul și liniștitul oraș provincial, ea făcu progrese repezi.

Calmul fiind restabilit la Berlin, mama sa încearcă din nou să se instaleze acolo, când deodată Marlene declară că numai vrea să continue studiile de piano și că ar voi să devină artistă.

Până azi nu se cunoaște motivul pentru care a luat această hotărâre. Versiunea oficială spune că ar fi fost suferindă de o mână. Alte svonuri vorbesc despre o pasiune nefericită pentru unul din profesorii ei de piano.

Fapt e că nu se cunosc motivele cari au decis-o la acest pas. Marlene n'a vorbit nimănui și nici odată despre aceasta.

Greutățile inerente ale începutului nu o descurajează. Se înscrie la școala dramatică a lui Max Reinhardt. La început, joacă roluri la Viena. Face figurație în filme. Aci cunoaște pe regisorul Sieber care o protejează. După câtva timp, se căsătoresc și au o fetiță.

Cu timpul, însă, cei doi soți nu se mai înțeleg și trăiesc despărțiți.

Marlene e văzută foarte des în societatea lui Richard Tauber și a comicului Max Hausen.

Incepe să fie remarcată în cercurile de frunte ale teatrului berlinez.

Toți o găsesc elegantă, originală, spirituală, dar nu e considerată ca o actriță extrem de dotată. Sunt prea multe actrițe bune la Berlin. Cu toate acestea, i se încredințează roluri în revista „C'est dans l'air" sau în „Două cravate".

In entract, von Sternberg îi se prezintă și îi oferă rolul principal din filmul „Ingerul albastru". Producătorii filmului sunt consternați, căci angajaseră pentru acest rol pe una dintre cele mai bune actrițe berlineze.

Dar Sternberg, nu vrea să ție seamă de obiecțiunile directorilor, cari cedează și Marlene obține rolul.

Din primul minut când a văzut-o pe Marlene în „Două cravate", von Sternberg a fost convins că are în față o actriță unică, extraordinară. A afirmat chiar că înainte de sfârșitul anului, Marlene se va bucura de o celebritate mondială.

Și în adevăr, „Ingerul albastru" este un triumf pentru amândoi.

Chiar în seara premierii, Marlene se îmbarcă pentru America. Semnase cu „Paramount" un contract, procurat de Sternberg, prin care primea 125.000 dolari de fiecare film ce va turna.

S'a mai specificat în contract ca Sternberg să ia parte la realizarea filmelor.

Marlene merge din succes în succes și devine ceeace Sternberg a vrut: personificarea femeii straniî și misterioase...

Cu timpul însă a survenit o criză și Marlene Dietrich s'a despărțit de Sternberg. El turnează acum pentru alții și filmele lui sunt lipsite de succes pe când ale Marlenei sunt numai triumfuri artistice: „Capriciu spaniol", „Grădina lui Allah" „Pasiunea mea" și „Ingerul" cari, după cum se știe, n'au mai fost filmate în regia lui Sternberg.

Acum Marlene Dietrich va turna în studiourile parisiene primul ei film francez intitulat „Doris Hart", după un roman al celebrei scriitoare Wicky Baum.

Un succes meritat: „GUNGA DIN"

Balada lui Kipling, care face parte din opera scrisă de el în amintirea șederii sale în armata Indiilor, a inspirat lui George Stevens unul dintre cele mai frumoase filme realizate în Statele Unite.

Aventura umilului sacagiu Gunga Din, care n'avea alt vis de cât să devină soldat englez și care a murit dând alarma cu goarna, salvând astfel o întreagă coloană britanică, e povestită în filmul lui Stevens în imagini pe cât de ample pe atât de frumoase.

Această operă bogată și plină de acțiune, mărturia unui mare efort și a unei depline înțelegeri artistice este demnă de admirație și va găsi pretutindeni un succes considerabil.

„Gunga Din" cuprinde două curente foarte bine integrate: o tendință umoristică în scenele de comedie, unde apar cei trei sergenți Mc Chestney, Balantine și Carter, interpretați de Douglas Fairbanks jr., Cary Grant — excepțional de comic — și Victor Mc Laghlen; și marea forță epică a scenelor de bătălie, a sarjelor de cavalerie.

Filmul se desfășoară dealungul unor peisagii sălbatece și vaste în cari defilarea coloanelor britanice și cavalcadele vijelioase produc admirație și totodată emoție spectatorilor.

Realizarea e perfectă, fotografiile sunt frumoase și interpretarea e de mare clasă. Sam Jaffe

Douglas Fairbanks jr. în rolul sergentului Mc. Chestney

este sacagiul Gunga Din, îndrăgostit de disciplină și simplu erou obscur, Joan Fontaine, care interpretează singurul rol feminin, este în plin progres, iar Eduardo Cianelli și Montague Love, sunt bine integrați în personagiile lor.

Filmul „Gunga Din", care a cunoscut la premieră un succes pe deplin meritat, pe ecranul cinematografului „Scala", rulează acum la cinematograful „Regal".

GABRIELE D'ANNUNZIO despre ISA MIRANDA

ISA MIRANDA

Gabriele D'Annunzio, marele poet italian, a spus despre Isa Miranda că e „cea mai fascinantă femee din lume". El i-a dedicat un poem. Astfel, Isa Miranda a inspirat pe unul dintre cei mai mari poeți ai lumii.

Isa Miranda a turnat trei filme în Italia, înainte de a juca într'un film vienez care a făcut-o cunoscută în Europa. A turnat apoi un film cu Benjamino Gigli și încă două filme italienești. Unul din acestea avea și o versiune franceză: „Răposatul Mathias Pascal". In urma acestui strălucit debut în filmul francez, Isa Miranda a fost chemată la Paris pentru rolul titular din „Nina Petrovna". Filmul a lansat-o și Isa Miranda a devenit celebră în lumea întreagă.

Europa a fost desamăgită când vedeta s'a îmbarcat pentru Hollywood. Inainte de a părăsi Genua, Isa Miranda a primit mii de scrisori din toate părțile Italiei, Franței, Germaniei și Austriei, în cari era rugată să nu plece. De necrezut, dar adevărat: Isa Miranda a răspuns la toate aceste scrisori, trimițând din Hollywood și o fotografie cu autograful ei.

Isa Miranda a fost distribuită întâi în „Zaza", dar un accident stupid de automobil a împiedecat-o să turneze în acest film.

După ce s'a restabilit, a fost aleasă pentru principalul rol din „Hotel Imperial".

Hollywood e acum la picioarele ei. Europa o adoră de mult.

Când apar aceste rânduri, „Hotel Imperial" își începe, la Hollywood, strălucita carieră care va continua, în toată lumea.

„In sfârșit, voi fi liberă!" declară KAY FRANCIS

Ziarul „Observer" publică sub semnătura d-lui Carlisle Jones, următorul articol pe care îl reproducem:

„In sfârșit voiu fi liberă!", îmi spune Kay Francis.

Se află în fața mesei de toaletă, pregătindu-se pentru ultima scenă din „Women in the Wind" (Femei în vânt) — ultimul film pe care-l turnează în cadrul actualului ei contract cu „Warner Bros". Poate că va fi ultimul film din cariera ei. Cu toate acestea, studioul și-a concentrat toată energia ca să realizeze o producție la fel de valoroasă ca și toate celelalte în care a apărut.

Azi, una dintre cele mai mari vedete ale ecranului. Mâine, o simplă femee.

„In sfârșit voi fi liberă!" repetă Kay.

Același lucru mi l-a spus și acum câteva luni. Alte vedete și-au anunțat și ele retragerea și au continuat apoi, aproape toate, să turneze, semnând noui contracte.

„Nu vreau să spun că nu voi mai face niciun film", mi-a răspuns. „Dacă se va întâmpla să fiu în Hollywood și mi se va oferi un rol bun, îl voi primi bucuroasă. Cu contractele și cariera cinematografică, am terminat însă definitiv".

Și iat-o acum turnând ultima scenă din ultimul ei film. Unul din cele trei filme a obținut un mare succes, i s'a oferit un nou contract — și ea l-a refuzat.

„Timp de zece ani, am muncit, strângând bani spre a putea face ceeace vreau. Timp de zece ani n'am putut călători când am vrut, nu m'am putut distra când am vrut, nu m'am putut plimba când am vrut, — pentrucă trebuia să consult totdeauna studioul, înainte de a lua o decizie. Acum, sunt liberă!

„Ce se aude cu căsătoria?" o întreb brusc.

Kay începe să râdă.

„Iți spun sincer că nu știu când se va face. Dac'aș ști nu ți-aș spune — dar, mărturisesc sincer că nu știu. Când mă voiu mărita, voiu fi o simplă particulară, fără nicio pretenție.

„Nu știu dacă mă voiu căsători la Hollywood, la New-York sau în Europa. Erik Barnekon, viitorul meu soț, lucrează în industria aviatică. Interesele de afaceri îi cer să petreacă șase luni pe an în Europa și șase aici.

„Vreau să-mi faci un serviciu. Vreau să lămuresc trei lucruri

KAY FRANCIS

înainte de a deveni o simplă particulară. Primul lucru este retragerea. Precizează, te rog, că n'am spus *niciodată* că nu voi mai face alt film. Am spus numai că nu voi semna un contract pe termen lung. N'am niciun plan în ce privește filmele viitoare. Intenționez să lipsesc mult și poate că atunci când mă voi întoarce nu mă va mai voi nimeni. Dar, dacă un producător mi-ar oferi un rol bun când mă voi întoarce la Hollywood, l-aș accepta imediat.

„Al doilea lucru e referitor la vârsta mea. Când am venit aici, am fost angajată de „Paramount". N'am făcut niciodată caz de vârsta mea și am fost perfect dispusă s'o dau publicității. Dar „Paramount" a spus „Nu!" Tot ce a făcut a fost să publice că m'am născut într'o Vineri la 13 Ianuarie. Reporterii au consultat almanahurile și au găsit că 13 Ianuarie a căzut Vineri în 1899 și 1911.

„Au ales în mod arbitrar 1899 ca an al nașterii mele. In realitate, m'am născut în 1905 și am treizeci și patru de ani.

„Ultimul lucru e referitor la căsătoria mea. Reporterii susțin că m'am căsătorit până acum de patru ori și că aceasta va fi a cincea mea căsătorie In realitate, am fost căsătorită numai de trei ori și aceasta va fi a patra. Nu vreau să mă scuz, dar două din aceste căsătorii și divorțuri s'au făcut înainte ca să fi împlinit 22 de ani".

Kay îmi întinde mâna și-mi șoptește: „La revedere! Iți mulțumesc. Vino să mă vezi, la întoarcere..."

Își retrage brusc mâna, fuge repede din studio — și se urcă în mașină.

Mașina o pornește prin curtea studioului, ese pe poartă și... o stea dispare.

*

Ecranele bucureștene vor prezenta în curând două filme remarcabile interpretate de această mare vedetă: „Secretul unei actrițe" cu George Brent și Ian Hunter și „Suferințele unei mame" cu Bonita Granville, Anita Louise și John Litell.

EMIL JANNINGS povestește...

In cei 25 de ani ai mei de carieră cinematografică s'au scris multe lucruri despre mine și despre viața mea: bune și rele, adevărate și neadevărate, unele atât de fanteziste, încât eu însumi mă minunam când le citeam.

Să vă povestesc toată viața mea acum, ar fi prea lung... așa că am să mă mărginesc să vă spun câteva întâmplări, din copilărie, până ce am ajuns să joc efectiv pe scenă.

M'am născut în Elveția. Tatăl meu era un om deschis și practic, care știa că e tot atât de important să ai mușchi bine desvoltați, pe cât e de important să ai un cap bun.

Nu pot spune că am fost un elev bun, dar nici așa de rău, ca să se poată trage vreo concluzie pentru viitor.

La 15 ani, voiam să mă fac marinar. Vinovată de aceasta era, poate o amintire din copilărie: un ofițer de marină, — o uniformă (pe care-am cercetat-o pe atunci pe toate fețele).

Mama era pe bună dreptate, îngrozită. Dar se pare că posed un neobișnuit talent de a convinge pe cineva, așa că până la urmă mi-a dat voe să mă îmbarc. Eram foarte fericit. Mă și vedeam sus, cocoțat pe catarg, sau uitându-mă gânditor peste bord, în valuri... Abia așteptam ziua pornirii spre Hamburg.

Trebue să povestesc cum arăta de fapt realitatea pe vechiul vapor cu pânze pe care-mi făceam ucenicia? In visurile mele, lozinca marinarului era „Pericol" și „Aventură", dar aici trebuiam să curăț și să frec podelele! Acolo am învățat ce însemnează să freci puntea. Și cărbunii, mai știu și acum cum arătau!

Pornisem pe mare să lupt cu pericole necunoscute și misterioase și iată că stăteam într'o bucătărie întunecoasă; curățam cartofi și eram atent să nu dea în foc oala în care fierbea carnea. Și dacă încercam să mă revolt, atunci mâncam bătaie.

Să mărturisesc însă realitatea? Asta nu. „Nici nu vă pot descrie ce încântat sunt" scriam acasă, „îmi merge de minune"! Iar altă dată: „Chiar așa mi-am închipuit totdeauna viața de marinar"... Dar, după un an, când m'am dus acasă, am povestit mamei din fir în păr totul și am terminat cu: „Niciodată nu mai calc pe vreun vapor!"

Vreau să mă fac actor, răspunsei mamei când mă întrebă ce-am de gând să mai fac. Era în definitiv, singura carieră în care în adevăr putem să trăiesc aevea aventuri și să lupt cu pericolele. Căci de eram Ferdinand Cortez, Mefisto, profesor sau împărat, nu eram numai pe scenă, îmi trăiam doar rolurile cu adevărat.

Și iată că mă impresoară amintirile... Cum am încercat, pe o mie de căi, să ajung la teatru, cum adunam ban cu ban, ca să pot cumpăra o sticlă de vin pe care s'o strecor în mâna portarului, care mă lăsa în sală... Și-apoi clipa cea mare când am ajuns în fața directorului teatrului. In două minute devenisem „voluntar" pe limba noastră ucenic fără roluri și fără plată. Dar ce importanță aveau toate acestea: făceam acum parte din teatru!

Mă văd apoi pe câte-o scenă mică, apoi pe scena unui teatru mai mare, neliniștit și enervat, cu un tainic imbold să mă evidențiez puțin... Pe atunci, mi s'a luat în nume de rău mania mea de a voi cu tot dinadinsul să fiu văzut.

Mă văd apoi... Doamne, cum năvălesc amintirile!

Lăsați-mă acum singur cu ele. Voi povesti altădată toată viața mea — cei 38 de ani de teatru, — cei 25 de ani de film...

CRONICA FILMULUI

La „A R O": „AVENTURIERA"

EDWIGE FEUILLÈRE

Edwige Feuillère, strălucita actriță franceză, care a avut o impresionantă creație în filmul lui Baroncelli „Foc", a reapărut acum pe ecranele noastre într'un film de înaltă ținută artistică „Aventuriera".

Interesant, dramatic, pitoresc, filmul „Aventuriera" se clasează printre bunele producții ale stagiunii.

Ni se relatează aci povestea unei femei care, silită de împrejurări, a căzut pe panta necinstei, dar își revine la timp și-și găsește un refugiu în brațele unui om de onoare.

Partenerii Edwigei Feuillère sunt Jean Max, Mona Goya, Marguerite Moreno și Jean Murat După cum se vede, o distribuție aleasă, în care fiecare interpret deține un rol perfect adecuat aptitudinilor sale.

Jean Max, acest excelent actor care a avut în ultimul timp o serie de remarcabile reușite, se relevă din nou perfect stăpân pe mijloacele sale. Natural și plin de prestanță, nelipsindu-i acea fină ironie ce caracterizează jocul actorilor de rassă, Jean Max se impune categoric.

Masiv, viguros, prestigios și de o rară forță dramatică în gesturi atitudini și replici, este Jean Murat. Un nou prilej ca acest actor de rare posibilități să-și cucerească o meritată popularitate în rândurile spectatorilor.

Partea de comedie a filmului e susținută în special de Marguerite Moreno, comediană de multă inspirație și fantezie, tot atât de remarcabilă în farsa bufonă ca și în clipele emoționante

Și încă un atout pentru succesul acestui film:

„Aventuriera" e o realizare a lui Raymond Bernard.

La „CAPITOL": „DRAMA DIN SHANGHAI"

Cea mai bună recomandație pentru „Drama din Shangai" e că această producție e realizată de G. W. Pabst, regisorul care s'a specializat în filme cu tendință socială. Transpunând pe ecran opera lui O. P. Gilbert „Shangai

LOUIS JOUVET

Chambard & Co.", el ne-a dat o dramă de actualitate mondială abil împletită cu o aventură fictivă.

Războiul chino-japonez nu slujește de fapt decât de fond; ba ceva mai mult e camuflat, căci nu ni se arată luptele dintre japonezi și chinezi, ci peripețiile unor atacuri săvârșite în China de agresori... fictivi.

Această deghizare n'a împiedicat însă pe Pabst să ne dea tablouri de o izbitoare realitate, făcându-ne să vedem pentru prima oară poate pe ecran un ținut atât de vast și de misterios cum este China. Atmosfera e perfect redată și chiar ritmul, puțin cam lent uneori, ne face să ne amintim că ne găsim într'o țară unde graba e un lucru necunoscut.

Peripețiile de tot felul, lovițurile de teatru abundă și nu lipsește nici nuanța de sentimentalism pe care o dă acestei drame violente și sumbre sentimentul duios ce leagă pe eroina filmului de copila ei.

Mama aceasta care-și pierde viața, dar moare fericită, știindu-și copila în mâinile unui om cumsecade e jucată cu multă simțire de o actriță nouă pentru ecranul francez, Christiane Mardayne care e abilă și frumoasă. Tot nouă e de altfel și Eline Labourdette. Aceasta interpretează cu farmecul celor 19 ani ai ei pe o copilă care ignorează meseria urâtă exercitată de mama sa. Louis Jouvet ne apare mai desăvârșit de cât oricând și sub o nouă latură. Apoi Raymond Rouleau, fantezist și simpatic, Dorville excelent, Inkijinoff impresionant într'o caracterizare ce ese din comun și doi artiști chinezi Lino Nane și Foun-Sen, cari desăvârșesc nota de exotism a acestui film interesant.

La „SCALA": „BOSFOR" (L'esclave blanche)

Iată un film care va cunoaște, de sigur, și la noi succesul răsunător pe care l-a repurtat și pe ecranele străine. Căci Bosfor L'esclave blanche) e o încenare cinematografică desăvârșită la a cărei realizare a contribuit, în primul rând interpretarea, în fruntea căreia se așează Viviane Romance.

Punerea în scenă a filmului e

VIVIANE ROMANCE

făcută după un plan larg, de vaste proporții, așa cum numai un regisor de talia lui Sorkin, ajutat de Pabst îl putea înfăptui și concepe.

„Sclava albă" este, pe de altă parte, un film extrem de interesant, care ne evocă vechea Turcie, cu toată poezia și romantismul ei oriental.

Asistăm astfel în acest film, la aventurile unei frânceze măritată cu un turc care, spre a da ascultare Sultanului, își va instala în căminul său pe o nouă soție legitimă. Dar tânăra Mireille — adevărată sclavă albă — va ști să lupte cu un curaj demn de admirat împotriva unor prejudecăți, unor obiceiuri și unor tradiții considerate barbare.

Viviane Romance are mult talent, ceeace-i îngăduie să iasă cu eleganță din cele mai grele situații; Louise Carletti, drăgălașe și micuță, confirmă calitățile din filmele-i precedente. Dalio, ca totdeauna, este remarcabil într'un rol de compoziție minuțios studiat.

Vom mai cita printre ceilalți interpreți, pe John Lodge, Saturnin Fabre, Sylvie și Mila Parély.

„Bosfor", film de factură nouă, bazat pe o temă ce preocupă pe psihologi, constituie, în adevăr, o operă dintre cele mai bune ale cinematografului francez.

Un film așteptat: „VULTURUL NEGRU"

Cinematograful „Arpa" ne prezintă, în sfârșit, în programul actual, excepționalul film „Vulturul negru", atât de așteptat de amatorii de spectacole senzaționale.

Generalul Jason Burr, un bogat colonist din California, intenționează să cucerească un nou ținut aurifer. In acest scop, face apel la ajutorul Rusiei, care-i trimite un regiment de cazaci, sub comanda contelui Raspinoff. In lipsa lui Don Loring, proprietarul acestui ținut, Jason Burr ucide pe tatăl și pe fratele acestuia, luându-le în același timp minele de aur și moșiile. Dar Don Loring, supranumit „Vulturul negru", își cere înapoi proprietățile. Urmează lupte înverșunate de un mare interes, iar Don Loring reușește, în cele din urmă, să zădărnicească planul inamicului său, generalul Burr.

Nota pitorească a filmului o constitue, pe lângă minunatele exterioare, faimoșii cazaci dela Don, ale căror dansuri și cântece sunt cu adevărat neîntrecute.

Bob Livingston, interpretul principal, e un actor uimitor. Cu un fizic dintre cele mai agreabile, acest tânăr și talentat actor săvârșește adevărate performanțe sportive, cari vor trezi admirația spectatorilor.

Film de mare înscenare, „Vulturul negru" cuprinde o distribuție aleasă, în fruntea căreia se situiază, afară de Bob Livingston, doi noui actori, Kay Hughes și William Farnum, cari își interpretează rolurile cu adâncă înțelegere.

Trei vedete, un scenariu de mare și neașteptată originalitate, un conflict emoționant și un desnodământ surprinzător, iată principalele calități ale filmului „Vulturul negru", pe care ni-l prezintă „Avia-film"

BOB LIVINGSTON, interpretul filmului „Vulturul Negru"

„SHIRLEY salvează America"

Scenă din filmul „Shirley salvează America", interpretată de SHIRLEY TEMPLE, CHARLES FARRELL și noua vedetă AMANDA DUFF

Filmele cu Shirley Temple își au publicul lor. Acesta nu va fi decepționat de noua aventură a tânărului lor idol, care crește, dar își păstrează farmecul juvenil, zâmbetul și voia bună.

Natural, mica Mimi (Shirley) geniul bun al câtorva persoane: tatăl ei, arhitect fără comenzi, logodnica tatălui ei, Lola, și unchiul Herchent, un milionar bătrân și morăcănos.

Prin drăgălășenia și bunătatea ei, Shirley va reda încrederea tuturor și afacerile bătrânului Herchent îndreptându-se, el va consimți la căsătoria fiului său cu Lola. Cea mai mare parte a filmului „Shirley salvează America" se petrece într'un imobil luxuos cu apartamente elegante, săli de jocuri pentru copii, subsoluri foarte moderne și cotețe pentru câini. Scenele vesele abundă; muzica, dansurile și cântecele permit micei Shirley, lui Claude de Gilingwater, Joan Davis și dansatorului Bill Robinson să-și manifeste talentul. Și revedem totodată cu plăcere pe excelentul comedian Charles Farrell.

„MIEZUL NOPȚII", cu Claudette Colbert și Don Ameche

„Miezul nopții" e un film care conține tot ce poate pretinde un cinematografist — vedete celebre, un titlu atrăgător și un subiect interesant care va pasiona pe spectatori dela prima până la ultima scenă.

Distribuția, în frunte cu Claudette Colbert și Don Ameche, reunește alte patru celebrități: John Barrymore, Mary Astor, Francis Lederer și Elaine Barrie.

Scenariul, o comedie în jurul unei t ere americane care sosește la Paris fără un cent în buzunar, dar care își găsește un tată bogat și un „făt frumos", este realizat cu mult umor.

Pentru prima dată, Claudette Colbert apare cu Don Ameche, și ceeace se întâmplă între ei la „miezul nopții" va fi o mare surpriză a staginii.

„ST. LOUIS BLUES"

„St. Louis Blues" ne-o readuce pe seducătoarea Dorothy Lamour într'un mare, film muzical.

Subiectul filmului este inspirat de cântecul cu același nume, una din cele mai populare melodii americane.

Dorothy Lamour deține rolul unei cântărețe celebre, o atracție din mările de sud, rol care îi stă atât de bine. Ea va cânta din nou, cu vocea ei frumoasă care ne-a cucerit în „Regina junglei", câteva cântece populare americane.

Lloyd Nolan și cântărețul argentinian Tito Guizar sunt parteneri ei.

„St. Louis Blues" este un film romantic, cu o acțiune bogată, violentă și cu peisagii splendide.

„ALEXANDRU NEWSKI"

Producția rusească din anul acesta excelează în ceeace privește industria filmului. Unul din marii regisori ai ecranului mondial, Eisenstein a terminat după o muncă de doi ani filmul istoric „Alexandru Newsky". Ca să ne facem o idee de calitatea acestui film, vom spune că Eisenștein a lucrat la decuparea scenariului cu o armată de scenariști și decupeuri timp de 80 zile. Fiecare scenă a fost pregătită de specialistul respectiv, astfel că s'au întrebuințat 20 de „scripgirles" (scriitoare speciale de scenarii) numai pentru decuparea scenariului. Scenele de masse, au fost turnate în ținuturile cele mai favorabile filmului și perfect fotogenice: Siberia și o parte din nordul Rusiei. Comandamentul armatei ruse a pus la dispoziția regisorului 50.000 de soldați comandați de un general de corp de armată. In luptele dintre armata rusă condusă de kneazul Newsky și armata cavalerilor baltici peste 300 de soldați au fost răniți și în ultima luptă au fost 6 morți. Numeroși cai au murit în ghețurile sparte din lacul îmens, unde sau desfășurat o parte din luptele de masse.

La Paris premiera filmului s'a dat în prezența ambasadorilor străini și sub auspiciile ministerului de externe. Un public select a făcut o măreață manifestație de simpatie lui Eisenstein.

A doua zi s'a dat premiera pentru public.

Rețeta a fost de 68.000 franci într'o singură zi.

Regia lui Eisenștein, jocul lui Cercasoff, marele actor rus și muzica lui Procopieff au mișcat adânc pe spectatorii.

Filmul „Alexandru Newsky" a fost angajat la noi de cinematograful „Trianon", unde rulează în prezent.